

Sygn. akt V CNP 21/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi Gminy Miejskiej Z.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 15 stycznia 2014 r., sygn. akt I C 1886/13

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej Z.

przeciwko J. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżąca Gmina Miejska Z. wniosła o stwierdzenie, na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 15 stycznia 2014 r., którym oddalono jej powództwo o zasądzenie kwoty 372,47 zł opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkowania.

W skardze powódka zarzuciła naruszenie art. 21 Konstytucji w zw. z art. 3 i 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece przez przyjęcie, że pozwany w wyniku zbycia prawa wieczystego użytkowania nie ma legitymacji biernej, bo wpis pozwanego w księdze wieczystej nie ma znaczenia konstytutywnego.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna odpowiadać szczególnym wymogom określonym w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Są to wymagania konstrukcyjne skargi nie podlegające sanowaniu, ich zachowanie podlega badaniu przez Sąd Najwyższy, zaś brak któregośkolwiek z elementów skutkuje jej odrzuceniem (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Powołany przez skarżącego, jako podstawa skargi, art. 424¹ § 2 k.p.c. uzależnia dopuszczalność skargi od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego przypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Z brzmienia art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wynika, że w wypadku powołania tej podstawy skargi skarżący powinien wykazać istnienie wyjątkowego wypadku uzasadniającego jej wniesienie. Wymóg ten dotyczy zarówno przyczyn niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia jak i przyczyn, dla których strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych umożliwiających zaskarżenie orzeczenia. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przyczyny te muszą mieć charakter wyjątkowy w znaczeniu obiektywnym i wystąpić z powodów nadzwyczajnych, niezależnych od strony i niemożliwych do przewyżczenia - taką przyczyną może być katastrofa, klęska żywiołowa, uzyskanie błędnej informacji od pracownika sądu, ciężka

choroba, czy wyjątkowe okoliczności leżące po stronie osób trzecich uniemożliwiające zaskarżenie niekorzystnego dla niej orzeczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., III CNP 4/06, OSNC 2006/6/113, z dnia 14 października 2010 r. I CNP 52/10, z dnia 16 maja 2008 r. I CNP 21/08, z dnia 11 maja 2012 r., I CNP 1/12, z dnia 12 lipca 2013 r., II CNP 74/12 - nie publ.). Skarżąca wskazując, że nie skorzystała z przysługujących jej środków zaskarżenia nie wskazała na żadną przyczynę zaniechania wniesienia środka odwoławczego i nawet nie próbowała umotywić skargi w tym zakresie. Wystąpienie wyjątkowego przypadku zostało uzasadnione jedynie wskazaniem na naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego, co nie stanowi spełnienia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Powołanie omawianej podstawy skargi nie eliminuje nadto obowiązku wskazania przepisu, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny oraz uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej zaskarżonym orzeczeniem (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wymagania określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.). Przytoczenie podstaw skargi nie spełnia wymogu wskazania przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. W zakresie wymogu określonego w punkcie czwartym tego przepisu konieczne jest dokonanie wyodrębnionego wyводу i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem jej zakresu i rozmiaru. Skarżący powinien nadto wykazać w skardze istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Nie może być natomiast wystarczające tylko wskazanie określonej kwoty stanowiącej, w ocenie skarżącego, szkodę - tym bardziej, że powództwo zostało oddalone częściowo w wyniku uwzględnienia zarzutu przedawnienia, czego skarżąca nie kwestionuje.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 5 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.), wobec czego orzeczono jak w sentencji.

l.n